

ISAAC PALMIOLA

ELS CACAUETS FUTBOLERS

CAP AL MUNDIAL!

Estrella Polar

ISAAC PALMIOLA
IL·LUSTRACIONS DE MILI KOEY

ELS CACAUETS FUTBOLERS

CAP AL MUNDIAL!

Estrella Polar

Per al Jan Palmiola
Isaac Palmiola

A tots els que ja sou
un més dels Cacauets
Mili Koey

Estrella Polar

© del text: Isaac Palmiola, 2021

© de les il·lustracions: Mili Koey, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: juny del 2022

ISBN: 978-84-1389-306-8

Dipòsit legal: B. 9.344-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El primer que va notar el Gorka quan va obrir els ulls va ser la pudor de fum i després va sentir els crits histèrics de la seva germana.

–FOC! AUXILI! FOC!

El Gorka va fer un salt del llit i va córrer descalç pel passadís. Encara era de nit. Va tenir un atac de tos per culpa del fum i els ulls li picaven, però va seguir endavant. Va trobar l’Aroa a la

cuina. Hi havia un autèntic **ferrabastall**. El foc estava encès i una paella cremava amb **flames** de mig metre. L'Aroa va tirar un got d'aigua al foc, però les flames encara van créixer més i el fum es va escampar per tota la cuina.

—No hi tiris més aigua! —va bramar l'Arantxa—. **SURT D'AQUÍ!**

La dona va apartar el Gorka per entrar a la cuina. Va cobrir el foc amb una tapa i les flames es van apagar al cap de pocs segons.

El Gorka va tornar a tossir. Hi havia tant fum que es veia tot borrós.

—Sortiu al balcó, nens! —va ordenar l'Arantxa.

La dona anava en pijama, estava despentinada i la seva veu sonava **molt empenyada**.

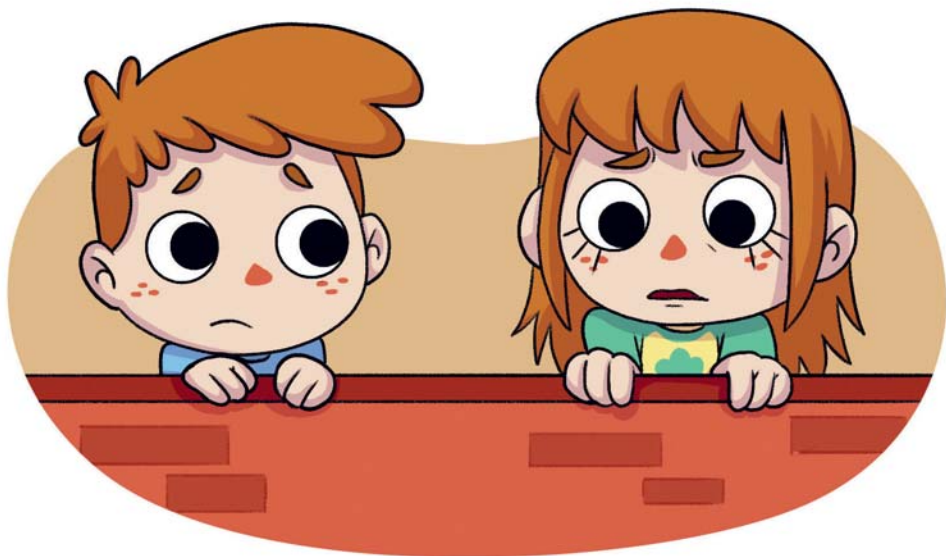
Els germans Txingurri es van adonar que no era un bon moment per portar-li la contrària

i van obeir a l' instant. Van sortir al balcó i van respirar aire pur. Ja faltava poc perquè sortís el sol, però el *rebonbori* havia despertat alguns veïns.

Al menjador, l'Arantxa obria totes les finestres de casa i parlava per telèfon.

—No ha passat **res** —deia—. Hi ha molt fum, però tots estem bé, moltes gràcies. No fa falta que vinguin els bombers.

El Gorka es va mirar la seva germana. Encara semblava espantada i les mans li **tremolaven**. Al cap d'unes hores els Cacauets jugarien el partit **MÉS IMPORTANT** de la seva vida. Era normal que tots estiguessin nerviosos, però tampoc calia anar provocant incendis.

—Com se t'acudeix tirar aigua per apagar el foc d'una paella?! —L'Arantxa estava tan enfadada que semblava fer esforços per no posar-se a **CRIDAR**—. No sabíeu que el foc encara crema més?

El Gorka i l'Aroa no en tenien ni idea. Tots dos van abaixar el cap, avergonyits. Sabien que l'esbroncada tot just acabava de començar.

—Són les sis del matí! —va continuar l'Arantxa—. Què feu desperts? Qui us ha donat permís per cuinar?

—El Gorka no hi ha tingut res a veure —va confessar l’Aroa—. Ell estava dormint quan ha passat tot...

Llavors l’Arantxa va concentrar tota la **FÚRIA** en la seva filla.

—Dona’m una explicació o estaràs castigada fins que les gallines pixin!

L’Aroa ja sabia que les gallines no pixen mai. Era una manera de dir que estaria castigada per sempre més. Va abaixar el cap i li va sortir una veueta molt fina.

—Volia fer-vos una **sorpresa** i preparar l’esmorzar per a quan arribés el Miquel...

La cara de l’Arantxa va transformar-se de cop i volta. De sobte, les faccions se li van relaxar i la fúria va desaparèixer dels seus ulls.

Era cert. Havien convidat el Miquel. La idea era esmorzar a casa i després anar tots junts al **PARTIT**. La dona va acaronar els cabells de la filla i aquesta vegada la veu va sonar dolça i amable.

—És molt bonic que ens volguessis fer aquesta sorpresa, però t'adones que no era una bona idea, oi? —L'Aroa va assentir amb el cap—. Dormirem una estona i després prepararem juntes un esmorzar exquisit, d'acord?

A l'Aroa li va semblar molt bé.

Tres hores més tard, l'Arantxa, el Miquel, l'Aroa i el Gorka devoraven un magnífic **TIBERI** al menjador. Hi havia ous ferrats amb pernil, pa amb tomàquet, rodanxes d'alvocat i croissants de xocolata. El petit **incendi** havia socarrimat una mica

l'extractor de la campana i havia fet malbé una paella i una cassola, però ara tots estaven de bon humor. Encara que les finestres continuaven obertes i l'extractor de la cuina seguia funcionant, i es notava una mica la pudor de fum.

—Mengeu, nois! —els animava el Miquel—.
Necessiteu molta **ENERGIA** per al partit. Segur
que els Llops no ens ho posaran gens fàcil...

L'entrenador va ensumar una mica l'aire.

—Soc jo o fa pudor **de cremat**?

—Jo no noto res —va assegurar l'Arantxa,
i li va picar l'ullet a l'Aroa.

I van continuar esmorzant com si res.